

Titlul I. Dispoziții generale

Capitolul I. Domeniul de aplicare a Codului de procedură fiscală

Art. 1. Sfera de aplicare a Codului de procedură fiscală. (1) Prezentul cod reglementează drepturile și obligațiile părților din raporturile juridice fiscale privind administrarea impozitelor și taxelor datorate bugetului de stat și bugetelor locale, prevăzute de Codul fiscal.

(2) Prezentul cod se aplică și pentru administrarea drepturilor vamale, precum și pentru administrarea creanțelor provenind din contribuții, amenzi și alte sume ce constituie venituri ale bugetului general consolidat, potrivit legii, în măsura în care prin lege nu se prevede altfel.

(3) Prin *administrarea impozitelor, taxelor, contribuțiilor și a altor sume datorate bugetului general consolidat* se înțelege ansamblul activităților desfășurate de organele fiscale în legătură cu:

- a) înregistrarea fiscală;
- b) declararea, stabilirea, verificarea și colectarea impozitelor, taxelor, contribuțiilor și a altor sume datorate bugetului general consolidat;
- c) soluționarea contestațiilor împotriva actelor administrative fiscale.

(4)^[1] Prezentul cod nu se aplică pentru administrarea creanțelor datorate bugetului general consolidat rezultate din raporturi juridice contractuale, cu excepția redevențelor miniere, a redevențelor petroliere și a redevențelor rezultate din contracte de concesiune, arendă și alte contracte de exploatare eficientă a terenurilor cu destinație agricolă, încheiate de Agenția Domeniilor Statului.

Art. 2. Raportul Codului de procedură fiscală cu alte acte normative. (1) Administrarea impozitelor, taxelor, contribuțiilor și a altor sume datorate bugetului general consolidat, prevăzute la art. 1, se îndeplinește potrivit dispozițiilor Codului de procedură fiscală, ale Codului fiscal, precum și ale altor reglementări date în aplicarea acestora.

(2) Prezentul cod constituie procedura de drept comun pentru administrarea impozitelor, taxelor, contribuțiilor și a altor sume datorate bugetului general consolidat.

(3) Unde prezentul cod nu dispune se aplică prevederile Codului de procedură civilă.

Art. 3. Modificarea și completarea Codului de procedură fiscală. (1) Prezentul cod se modifică și se completează numai prin lege, promovată, de regulă, cu 6 luni înainte de data intrării în vigoare a acesteia.

^[1] Alin. (4) al art. 1 este reprodus astfel cum a fost modificat prin art. VIII pct. 1 din O.U.G. nr. 47/2012.

(2) Orice modificare sau completare la prezentul cod intră în vigoare cu începere din prima zi a anului următor celui în care a fost adoptată prin lege.

Art. 4.^[1] Abrogat.

Capitolul II. Principii generale de conduită în administrarea impozitelor, taxelor, contribuțiilor și a altor sume datorate bugetului general consolidat

Art. 5. Aplicarea unitară a legislației. (1) Organul fiscal este obligat să aplice unitar prevederile legislației fiscale pe teritoriul României, urmărind stabilirea corectă a impozitelor, taxelor, contribuțiilor și a altor sume datorate bugetului general consolidat.

(2)^[2] Comisia fiscală centrală constituită potrivit art. 6 din Codul fiscal are responsabilități de elaborare a deciziilor cu privire la aplicarea unitară a prezentului cod, a legislației subsecvente acestuia, precum și a legislației care intră în sfera de aplicare a Agenției Naționale de Administrare Fiscală.

Norme metodologice:

5.1. În scopul aplicării unitare a prevederilor legislației fiscale, Ministerul Finanțelor Publice și Ministerul Administrației și Internelor pot elabora ghiduri practice pentru îndrumarea funcționarilor din domeniul fiscal.

Art. 6. Exercițarea dreptului de apreciere. Organul fiscal este îndreptățit să aprecieze, în limitele atribuțiilor și competențelor ce îi revin, relevanța stărilor de fapt fiscale și să adopte soluția admisă de lege, întemeiată pe constatări complete asupra tuturor împrejurărilor edificatoare în cauză.

Norme metodologice:

6.1. În aprecierea unei situații fiscale asupra căreia urmează a lua o decizie, organul fiscal va determina stările de fapt relevante din punct de vedere fiscal prin utilizarea mijloacelor de probă prevăzute de lege.

Art. 7. Rolul activ. (1) Organul fiscal înștiințează contribuabilul asupra drepturilor și obligațiilor ce îi revin în desfășurarea procedurii potrivit legii fiscale.

(2) Organul fiscal este îndreptățit să examineze, din oficiu, starea de fapt, să obțină și să utilizeze toate informațiile și documentele necesare pentru determinarea corectă a situației fiscale a contribuabilului. În analiza efectuată organul fiscal va identifica și va avea în vedere toate circumstanțele edificatoare ale fiecărui caz.

(3) Organul fiscal are obligația să examineze în mod obiectiv starea de fapt, precum și să îndrume contribuabilii pentru depunerea declarațiilor și

[1] Art. 4 a fost abrogat prin art. 1 pct. 1 din O.U.G. nr. 39/2010.

[2] Alin. (2) al art. 5 a fost introdus prin art. 1 pct. 2 din O.U.G. nr. 39/2010.

a altor documente, pentru corectarea declarațiilor sau a documentelor, ori de câte ori este cazul.

(4) Organul fiscal decide asupra felului și volumului examinărilor, în funcție de circumstanțele fiecărui caz în parte și de limitele prevăzute de lege.

(5) Organul fiscal îndrumă contribuabilul în aplicarea prevederilor legislației fiscale. Îndrumarea se face fie ca urmare a solicitării contribuabililor, fie din inițiativa organului fiscal.

Norme metodologice:

7.1. Înștiințarea contribuabililor asupra drepturilor și obligațiilor în cadrul procedurii în desfășurare se face verbal sau în scris. Dacă informarea se face verbal, organul fiscal va întocmi o notă în care va consemna îndeplinirea obligației și orice alte detalii legate de aceasta pe care le consideră relevante. Nota se va atașa la dosarul cazului.

7.2. Îndrumarea ca urmare a solicitării contribuabililor se face de către organul fiscal prin asistență directă la sediul acestuia, precum și prin corespondență scrisă, e-mail, telefon și altele asemenea.

7.3. Îndrumarea contribuabililor din inițiativa organului fiscal se face prin furnizarea de servicii menite să le faciliteze acestora îndeplinirea obligațiilor fiscale, precum și prin acțiuni de educare în domeniul fiscal. Această îndrumare se poate realiza atât la nivel central, cât și la nivel local, prin orice instrument aflat la dispoziția organului fiscal, cum ar fi: transmiterea formularelor de declarații, furnizarea de programe informatice pentru completarea acestora, elaborarea și distribuirea de materiale publicitare (ghiduri, broșuri, pliante, afișe și altele asemenea), difuzarea în presa scrisă de articole, comunicate și materiale de presă, întâlniri de lucru cu grupuri de contribuabili, furnizarea de informații în cadrul emisiunilor informative ale posturilor de radio și televiziune, introducerea în programele de învățământ a unor lecții cu subiect de fiscalitate și altele asemenea.

Note: A se vedea și:

1. Codul etic al funcționarului public din administrația fiscală, care își desfășoară activitatea în domeniul asistenței contribuabililor, aprobat prin Ordinul M.F.P. nr. 137/2004 (M. Of. nr. 66 din data de 27 ianuarie 2004);

2. Carta drepturilor și obligațiilor contribuabililor pe timpul desfășurării inspecției fiscale, aprobată prin Ordinul M.F.P. nr. 713/2004 (M. Of. nr. 977 din 25 octombrie 2004);

3. Ordinul președintelui A.N.A.F. nr. 205/2012 pentru aprobarea Procedurii de solicitare și emitere, în format electronic, a adevărîței privind înregistrarea documentului care atestă dreptul de folosință asupra spațiului cu destinație de sediu social și a certificatului pentru spațiul cu destinație de sediu social (M. Of. nr. 148 din 6 martie 2012).

Art. 8. Limba oficială în administrația fiscală. (1) Limba oficială în administrația fiscală este limba română.

(2) Dacă la organele fiscale se depun petiții, documente justificative, certificate sau alte înscrisuri într-o limbă străină, organele fiscale vor solicita ca acestea să fie însoțite de traduceri în limba română certificate de traducători autorizați.

(3) Dispozițiile legale cu privire la folosirea limbii minorităților naționale se aplică în mod corespunzător.

Norme metodologice:

8.1. Potrivit dispozițiilor Legii administrației publice locale nr. 215/2001^[1], cu modificările și completările ulterioare, în unitățile administrativ-teritoriale în care cetățenii aparținând minorităților naționale au o pondere de peste 20% din numărul locuitorilor organele fiscale vor aplica prevederile legale privind dreptul cetățenilor aparținând unei minorități naționale de a se adresa oral sau în scris și în limba maternă, precum și comunicarea către aceștia a răspunsurilor atât în limba română, cât și în limba maternă. Actele administrative fiscale emise în astfel de situații se întocmesc în mod obligatoriu în limba română.

8.2. Organele fiscale competente teritorial sunt obligate să asigure condițiile pentru folosirea limbii materne în toate situațiile prevăzute de lege, potrivit pct. 8.1.

Art. 9. Dreptul de a fi ascultat. (1) Înaintea luării deciziei organul fiscal este obligat să asigure contribuabilului posibilitatea de a-și exprima punctul de vedere cu privire la faptele și împrejurările relevante în luarea deciziei.

(2) Organul fiscal nu este obligat să aplice prevederile alin. (1) când:

a) întârzierea în luarea deciziei determină un pericol pentru constatarea situației fiscale reale privind executarea obligațiilor contribuabilului sau pentru luarea altor măsuri prevăzute de lege;

b) situația de fapt prezentată urmează să se modifice nesemnificativ cu privire la cuantumul creanțelor fiscale;

c) se acceptă informațiile prezentate de contribuabil, pe care acesta le-a dat într-o declarație sau într-o cerere;

d) urmează să se ia măsuri de executare silită.

Art. 10. Obligația de cooperare. (1) Contribuabilul este obligat să coopereze cu organele fiscale în vederea determinării stării de fapt fiscale, prin prezentarea faptelor cunoscute de către acesta, în întregime, conform realității, și prin indicarea mijloacelor doveditoare care îi sunt cunoscute.

(2) Contribuabilul este obligat să întreprindă măsurile în vederea procurării mijloacelor doveditoare necesare, prin utilizarea tuturor posibilităților juridice și efective ce îi stau la dispoziție.

Art. 11. Secretul fiscal. (1) Funcționarii publici din cadrul organului fiscal, inclusiv persoanele care nu mai dețin această calitate, sunt obligați, în condițiile legii, să păstreze secretul asupra informațiilor pe care le dețin ca urmare a exercitării atribuțiilor de serviciu.

(2) Informațiile referitoare la impozite, taxe, contribuții și alte sume datorate bugetului general consolidat pot fi transmise numai:

a) autorităților publice, în scopul îndeplinirii obligațiilor prevăzute de lege;

b) autorităților fiscale ale altor țări, în condiții de reciprocitate în baza unor convenții;

[1] Legea administrației publice locale nr. 215/2001 a fost republicată în M. Of. nr. 123 din 20 februarie 2007.

c) autorităților judiciare competente, potrivit legii;

d) în alte cazuri prevăzute de lege.

(3) Autoritatea care primește informații fiscale este obligată să păstreze secretul asupra informațiilor primite.

(3¹)^[1] Este permisă transmiterea informațiilor de natura celor prevăzute la alin. (1), inclusiv pentru perioada în care a avut calitatea de contribuabil:

a) contribuabilului însuși;

b) succesorilor acestuia.

(3²) În scopul aplicării prevederilor alin. (2) lit. a), autoritățile publice pot încheia protocoale privind schimbul de informații.

(4) Este permisă transmiterea de informații cu caracter fiscal în alte situații decât cele prevăzute la alin. (2), în condițiile în care se asigură că din acestea nu reiese identitatea vreunei persoane fizice sau juridice.

(4¹)^[2] *Abrogat.*

(5) Nerespectarea obligației de păstrare a secretului fiscal atrage răspunderea potrivit legii.

Norme metodologice:

11.1. În categoria informațiilor de natura celor considerate a fi secret fiscal intră datele referitoare la identitatea contribuabililor, natura și cuantumul obligațiilor fiscale, natura, sursa și suma veniturilor debitorului, plăți, conturi, rulaje, transferuri de numerar, solduri, încasări, deduceri, credite, datorii, valoarea patrimoniului net sau orice fel de informații obținute din declarații ori documente prezentate de către contribuabili sau orice alte informații cunoscute de organul fiscal ca urmare a exercitării atribuțiilor de serviciu.

Notă: A se vedea și Ordinul președintelui A.N.A.F. nr. 2151/2011 privind înscrierea pe documente a numărului de înregistrare ca operator de date cu caracter personal (M. Of. nr. 390 din 3 iunie 2011).

Art. 12. Buna-credință. Relațiile dintre contribuabili și organele fiscale trebuie să fie fundamentate pe bună-credință, în scopul realizării cerințelor legii.

Decizii ale Comisiei de proceduri fiscale. Potrivit Deciziei nr. 3/2008, aprobată prin Ordinul președintelui A.N.A.F. nr. 1801/2008 (M. Of. nr. 883 din 24 decembrie 2008), în aplicarea art. 12, art. 111, art. 114, art. 119 și art. 120 din Ordonanța Guvernului nr. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 513 din 31 iulie 2007: „*În situația în care contribuabilul, cu bună-credință, efectuează o plată mai mare decât cuantumul creanței fiscale înscrise eronat într-o declarație fiscală care a fost corectată ulterior de către contribuabil sau au fost stabilite de către organul fiscal diferențe datorate în plus față de creanța fiscală inițială, în condițiile legii, data stingerii, în limita sumei plătite suplimentar, este data plății astfel cum aceasta este definită de lege, dacă suma plătită suplimentar nu a fost stinsă*

[1] Alin. (3¹) și (3²) ale art. 11 au fost introduse prin art. I pct. 2 din O.G. nr. 29/2011.

[2] Alin. (4¹) al art. 11 a fost introdus prin art. I pct. 2 din O.G. nr. 47/2007 și abrogat prin art. unic pct. 1 din Legea nr. 52/2009.

până la data corectării de către contribuabil sau până la data stabilirii de către organul fiscal a diferenței datorate în plus.”

Capitolul III. Aplicarea prevederilor legislației fiscale

Art. 13. Interpretarea legii. Interpretarea reglementărilor fiscale trebuie să respecte voința legiuitorului așa cum este exprimată în lege.

Art. 14. Criteriile economice. (1) Veniturile, alte beneficii și valori patrimoniale sunt supuse legii fiscale indiferent dacă sunt obținute din activități ce îndeplinesc sau nu cerințele altor dispoziții legale.

(2)^[1] Situațiile de fapt relevante din punct de vedere fiscal se apreciază de organul fiscal după conținutul lor economic.

Art. 15. Eludarea legislației fiscale. (1) În cazul în care, eludându-se scopul legii fiscale, obligația fiscală nu a fost stabilită ori nu a fost raportată la baza de impunere reală, obligația datorată și, respectiv, creanța fiscală corelativă sunt cele legal determinate.

(2) Pentru situațiile prevăzute la alin. (1) sunt aplicabile prevederile art. 23.

Capitolul IV. Raportul juridic fiscal

Art. 16. Conținutul raportului de drept procedural fiscal. Raportul de drept procedural fiscal cuprinde drepturile și obligațiile ce revin părților, potrivit legii, pentru îndeplinirea modalităților prevăzute pentru stabilirea, exercitarea și stingerea drepturilor și obligațiilor părților din raportul de drept material fiscal.

Art. 17. Subiectele raportului juridic fiscal. (1)^[2] Subiecte ale raportului juridic fiscal sunt statul, unitățile administrativ-teritoriale sau, după caz, subdiviziunile administrativ-teritoriale ale municipiilor, definite potrivit Legii administrației publice locale nr. 215/2001, republicată, cu modificările și completările ulterioare, contribuabilul, precum și alte persoane care dobândesc drepturi și obligații în cadrul acestui raport.

(2) *Contribuabilul* este orice persoană fizică ori juridică sau orice altă entitate fără personalitate juridică ce datorează impozite, taxe, contribuții și alte sume bugetului general consolidat, în condițiile legii.

(3)^[3] Statul este reprezentat de Ministerul Economiei și Finanțelor prin Agenția Națională de Administrare Fiscală și unitățile sale subordonate cu personalitate juridică.

[1] Alin. (2) al art. 14 a fost introdus prin art. I pct. 3 din O.G. nr. 29/2011.

[2] Alin. (1) al art. 17 este reprodus astfel cum a fost modificat prin art. I pct. 4 din O.G. nr. 29/2011.

[3] Alin. (3) al art. 17 este reprodus astfel cum a fost modificat prin art. I pct. 3 din O.G. nr. 47/2007.

(4)^[1] Unitățile administrativ-teritoriale sau, după caz, subdiviziunile administrativ-teritoriale ale municipiilor sunt reprezentate de autoritățile administrației publice locale, precum și de compartimentele de specialitate ale acestora, în limita atribuțiilor delegate de către autoritățile respective.

(5)^[2] Agenția Națională de Administrare Fiscală și unitățile subordonate acesteia, precum și compartimentele de specialitate ale autorităților administrației publice locale sunt denumite în prezentul cod *organe fiscale*.

Art. 18. Împuternicirii. (1) În relațiile cu organul fiscal contribuabilul poate fi reprezentat printr-un împuternicit. Conținutul și limitele reprezentării sunt cele cuprinse în împuternicire sau stabilite de lege, după caz. Desemnarea unui împuternicit nu îl împiedică pe contribuabil să își îndeplinească personal obligațiile fiscale, chiar dacă nu a procedat la revocarea împuternicirii potrivit alin. (2).

(2)^[3] Împuternicitul este obligat să depună la organul fiscal actul de împuternicire, în original sau în copie legalizată. Revocarea împuternicirii operează față de organul fiscal de la data depunerii actului de revocare.

(3) În cazul reprezentării contribuabililor în relațiile cu organele fiscale prin avocat, forma și conținutul împuternicirii sunt cele prevăzute de dispozițiile legale privind organizarea și exercitarea profesiei de avocat.

(4) Contribuabilul fără domiciliu fiscal în România, care are obligația de a depune declarații la organele fiscale, trebuie să desemneze un împuternicit, cu domiciliul fiscal în România, care să îndeplinească, în numele și din averea contribuabilului, obligațiile acestuia din urmă față de organul fiscal.

(5) Prevederile prezentului articol sunt aplicabile și reprezentanților fiscali desemnați potrivit Codului fiscal, dacă legea nu prevede altfel.

Norme metodologice:

18.1. Desemnarea reprezentantului fiscal de către persoanele impozabile stabilite în străinătate, care realizează operațiuni supuse taxei pe valoarea adăugată pe teritoriul României, se face potrivit art. 151 (*devenit art. 155, ca urmare a ultimei republicări – n.r.*) din Legea nr. 571/2003 privind Codul fiscal, cu modificările ulterioare, denumită în continuare *Codul fiscal*.

Notă: A se vedea Ordinul președintelui A.N.A.F. nr. 2157/2010 privind depunerea prin mijloace electronice a formularului (318) „Cerere de rambursare a taxei pe valoarea adăugată pentru persoanele impozabile stabilite în România, depusă potrivit art. 147² alin. (2) din Codul fiscal” și a formularului (319) „Declarație de ajustare a pro-ratei, potrivit dispozițiilor art. 147² alin.(2) din Codul fiscal și ale pct. 49¹ alin. (8) din normele metodologice” (M. Of. nr. 478 din 13 iulie 2010).

^[1] Alin. (4) al art. 17 este reprodus astfel cum a fost modificat prin art. I pct. 4 din O.G. nr. 29/2011.

^[2] Alin. (5) al art. 17 este reprodus astfel cum a fost modificat prin art. I pct. 1 din O.U.G. nr. 19/2008.

^[3] Alin. (2) al art. 18 este reprodus astfel cum a fost modificat prin art. I din Legea nr. 324/2009.

Art. 19. Numirea curatorului fiscal. (1) Dacă nu există un împuternicit potrivit art. 18, organul fiscal, în condițiile legii, va solicita instanței judecătorești competente numirea unui curator fiscal pentru contribuabilul absent, al cărui domiciliu fiscal este necunoscut ori care, din cauza bolii, unei infirmități, bătrâneții sau unui handicap de orice fel, nu poate să își exercite și să își îndeplinească personal drepturile și obligațiile ce îi revin potrivit legii.

(2) Pentru activitatea sa curatorul fiscal va fi remunerat potrivit hotărârii judecătorești, toate cheltuielile legate de această reprezentare fiind suportate de cel reprezentat.

Art. 20. Obligațiile reprezentanților legali. (1) Reprezentanții legali ai persoanelor fizice și juridice, precum și ai asocierilor fără personalitate juridică sunt obligați să îndeplinească obligațiile fiscale ale persoanelor reprezentate, în numele și din avera acestora.

(2) În cazul în care, din orice motiv, obligațiile fiscale ale asocierilor fără personalitate juridică nu sunt achitate potrivit alin. (1), asociații răspund solidar pentru îndeplinirea acestora.

Titlul II. Dispoziții generale privind raportul de drept material fiscal

Capitolul I. Dispoziții generale

Art. 21. Creanțele fiscale. (1) Creanțele fiscale reprezintă drepturi patrimoniale care, potrivit legii, rezultă din raporturile de drept material fiscal.

(2) Din raporturile de drept prevăzute la alin. (1) rezultă atât conținutul, cât și cuantumul creanțelor fiscale, reprezentând drepturi determinate constând în:

a) dreptul la perceperea impozitelor, taxelor, contribuțiilor și a altor sume care constituie venituri ale bugetului general consolidat, dreptul la rambursarea taxei pe valoarea adăugată, dreptul la restituirea impozitelor, taxelor, contribuțiilor și a altor sume care constituie venituri ale bugetului general consolidat, potrivit alin. (4), denumite *creanțe fiscale principale*;

b)^[1] dreptul la perceperea dobânzilor, penalităților de întârziere sau majorărilor de întârziere, după caz, în condițiile legii, denumite *creanțe fiscale accesorii*.

(3) În cazurile prevăzute de lege, organul fiscal este îndreptățit să solicite stingerea obligației fiscale de către cel îndatorat să execute acea obligație în locul debitorului.

(4) În măsura în care plata sumelor reprezentând impozite, taxe, contribuții și alte venituri ale bugetului general consolidat se constată că a fost fără temei legal, cel care a făcut astfel plata are dreptul la restituirea sumei respective.

Art. 22. Obligațiile fiscale. Prin *obligații fiscale*, în sensul prezentului cod, se înțelege:

a) obligația de a declara bunurile și veniturile impozabile sau, după caz, impozitele, taxele, contribuțiile și alte sume datorate bugetului general consolidat;

b) obligația de a calcula și de a înregistra în evidențele contabile și fiscale impozitele, taxele, contribuțiile și alte sume datorate bugetului general consolidat;

c) obligația de a plăti la termenele legale impozitele, taxele, contribuțiile și alte sume datorate bugetului general consolidat;

d)^[2] obligația de a plăti dobânzi, penalități de întârziere sau majorări de întârziere, după caz, aferente impozitelor, taxelor, contribuțiilor și altor

^[1] Lit. b) de la alin. (2) al art. 21 este reprodusă astfel cum a fost modificată prin art. I pct. 3 din O.U.G. nr. 39/2010.

^[2] Lit. d) de la art. 22 este reprodusă astfel cum a fost modificată prin art. I pct. 4 din O.U.G. nr. 39/2010.

sume datorate bugetului general consolidat, denumite *obligații de plată accesorii*;

e) obligația de a calcula, de a reține și de a înregistra în evidențele contabile și de plată, la termenele legale, impozitele și contribuțiile care se realizează prin stopaj la sursă;

f) orice alte obligații care revin contribuabililor, persoane fizice sau juridice, în aplicarea legilor fiscale.

Art. 23. Nașterea creanțelor și obligațiilor fiscale. (1) Dacă legea nu prevede altfel, dreptul de creanță fiscală și obligația fiscală corelativă se nasc în momentul în care, potrivit legii, se constituie baza de impunere care le generează.

(2) Potrivit alin. (1) se naște dreptul organului fiscal de a stabili și a determina obligația fiscală datorată.

Art. 24. Stingerea creanțelor fiscale. Creanțele fiscale se sting prin încasare, compensare, executare silită, scutire, anulare, prescripție și prin alte modalități prevăzute de lege.

Art. 25. Creditorii și debitorii. (1) În raporturile de drept material fiscal, *creditorii* sunt persoanele titulare ale unor drepturi de creanță fiscală prevăzute la art. 21, iar *debitorii* sunt acele persoane care, potrivit legii, au obligația corelativă de plată a acestor drepturi.

(2) În cazul în care obligația de plată nu a fost îndeplinită de debitor, debitori devin, în condițiile legii, următorii:

a) moștenitorul care a acceptat succesiunea contribuabilului debitor;

b) cel care preia, în tot sau în parte, drepturile și obligațiile debitorului supus divizării, fuziunii ori reorganizării judiciare, după caz;

c) persoana căreia i s-a stabilit răspunderea în conformitate cu prevederile legale referitoare la faliment;

d) persoana care își asumă obligația de plată a debitorului, printr-un angajament de plată sau printr-un alt act încheiat în formă autentică, cu asigurarea unei garanții reale la nivelul obligației de plată;

e) persoana juridică, pentru obligațiile fiscale datorate de sediile secundare ale acesteia;

f) alte persoane, în condițiile legii.

Art. 26. Plătitorul. (1) *Plătitor al obligației fiscale* este debitorul sau persoana care în numele debitorului, conform legii, are obligația de a plăti sau de a reține și de a plăti, după caz, impozite, taxe, contribuții, amenzi și alte sume datorate bugetului general consolidat.

(2)^[1] Pentru contribuabilii care au sedii secundare, plătitor de obligații fiscale este contribuabilul, cu excepția impozitului pe venitul din salarii, pentru care plătitor de impozit este sediul secundar obligat, potrivit legii, să se înregistreze fiscal ca plătitor de salarii și de venituri asimilate salariilor.

[1] Alin. (2) al art. 26 este reprodus astfel cum a fost modificat prin art. unic pct. 1 din Legea nr. 126/2011.

(3)^[1] Contribuabilii prevăzuți la alin. (2) au obligația de a declara, în numele sediilor secundare înregistrate fiscal, impozitul pe venitul din salarii datorat, potrivit legii, de acestea.

Art. 27.^[2] Răspunderea solidară. (1) Răspund solidar cu debitorul următoarele persoane:

a) asociații din asocierile fără personalitate juridică, inclusiv membrii întreprinderilor familiale, pentru obligațiile fiscale datorate de acestea, în condițiile prevăzute la art. 20, alături de reprezentanții legali care, cu rea-credință, au determinat nedeclararea și/sau neachitarea obligațiilor lor fiscale la scadență;

b) terții popriți, în situațiile prevăzute la art. 149 alin. (9), (10), (12) și (15), în limita sumelor sustrase indisponibilizării.

c)^[3] reprezentantul legal al contribuabilului care, cu rea-credință, declară bancii, potrivit art. 149 alin. (12) lit. a), că nu deține alte disponibilități bănești.

(2) Pentru obligațiile de plată restante ale debitorului declarat insolubil, în condițiile prezentului cod, răspund solidar cu acesta următoarele persoane:

a) persoanele fizice sau juridice care, anterior datei declarării insolabilității, cu rea-credință, au dobândit în orice mod active de la debitorii care și-au provocat astfel insolabilitatea;

b) administratorii, asociații, acționarii și orice alte persoane care au provocat insolabilitatea persoanei juridice debitoare prin înstrăinarea sau ascunderea, cu rea-credință, sub orice formă, a activelor debitorului;

c) administratorii care, în perioada exercitării mandatului, cu rea-credință, nu și-au îndeplinit obligația legală de a cere instanței competente deschiderea procedurii insolvenței, pentru obligațiile fiscale aferente perioadei respective și rămase neachitate la data declarării stării de insolabilitate;

d) administratorii sau orice alte persoane care, cu rea-credință, au determinat nedeclararea și/sau neachitarea la scadență a obligațiilor fiscale;

e) administratorii sau orice alte persoane care, cu rea-credință, au determinat restituirea sau rambursarea unor sume de bani de la bugetul general consolidat fără ca acestea să fie cuvenite debitorului.

(3) Persoana juridică răspunde solidar cu debitorul declarat insolubil în condițiile prezentului cod sau declarat insolvent dacă, direct ori indirect, controlează, este controlată sau se află sub control comun cu debitorul și dacă este îndeplinită cel puțin una dintre următoarele condiții:

a) dobândește, cu orice titlu, dreptul de proprietate asupra unor active corporale de la debitor, iar valoarea contabilă a acestor active reprezintă

[1] Alin. (3) al art. 26 a fost introdus prin art. unic pct. 1 din Legea nr. 126/2011.

[2] Art. 27 este reprodus astfel cum a fost modificat prin art. XI pct. 1 din O.U.G. nr. 54/2010.

[3] Lit. c) de la alin. (1) al art. 27 a fost introdusă prin art. I pct. 1 din O.G. nr. 2/2012 și se aplică începând cu data de 2 februarie 2012.

cel puțin jumătate din valoarea contabilă a tuturor activelor corporale ale dobânditorului;

b) are sau a avut raporturi comerciale contractuale cu clienții și/sau cu furnizorii, alții decât cei de utilități, care au avut sau au raporturi contractuale cu debitorul în proporție de cel puțin jumătate din totalul valoric al tranzacțiilor;

c) are sau a avut raporturi de muncă sau civile de prestări de servicii cu cel puțin jumătate dintre angajații sau prestatorii de servicii ai debitorului.

(4) În înțelesul alin. (3), termenii și expresiile de mai jos au următoarele semnificații:

a) *control* majoritatea drepturilor de vot, fie în adunarea generală a asociațiilor unei societăți comerciale ori a unei asociații sau fundații, fie în consiliul de administrație al unei societăți comerciale ori consiliul director al unei asociații sau fundații;

b) *control indirect* activitatea prin care o persoană exercită controlul prin una sau mai multe persoane.

Art. 28. Dispoziții speciale privind stabilirea răspunderii. (1) Răspunderea persoanelor prevăzute la art. 27 se va stabili potrivit dispozițiilor prezentului articol.

(2) În scopul prevăzut la alin. (1) organul fiscal va întocmi o decizie în care vor fi arătate motivele de fapt și de drept pentru care este angajată răspunderea persoanei în cauză. Decizia se va supune spre aprobare conducerii organului fiscal.

(3) Decizia aprobată potrivit alin. (2) constituie titlu de creanță privind obligația la plată a persoanei răspunzătoare potrivit art. 27 și va cuprinde, pe lângă elementele prevăzute la art. 43 alin. (2), și următoarele:

a) codul de identificare fiscală a persoanei răspunzătoare, obligată la plata obligației debitorului principal, precum și orice alte date de identificare;

b) numele și prenumele sau denumirea debitorului principal; codul de identificare fiscală; domiciliul sau sediul acestuia, precum și orice alte date de identificare;

c) cuantumul și natura sumelor datorate;

d) termenul în care persoana răspunzătoare trebuie să plătească obligația debitorului principal;

e) temeiul legal și motivele în fapt ale angajării răspunderii.

(4) Răspunderea va fi stabilită atât pentru obligația fiscală principală, cât și pentru accesoriile acesteia.

(5)^[1] Titlul de creanță prevăzut la alin. (3) se comunică persoanei obligate la plată. Dispozițiile art. 111 alin. (2) sunt aplicabile în mod corespunzător.

(6) Titlul de creanță comunicat potrivit alin. (5) poate fi atacat în condițiile legii.

[1] Alin. (5) al art. 28 este reprodus astfel cum a fost modificat prin art. I pct. 5 din O.G. nr. 29/2011.

Art. 29. Drepturile și obligațiile succesorilor. (1) Drepturile și obligațiile din raportul juridic fiscal trec asupra succesorilor debitorului în condițiile dreptului comun.

(2) Dispozițiile alin. (1) nu sunt aplicabile în cazul obligației de plată a sumelor ce reprezintă amenzi aplicate, potrivit legii, debitorului persoană fizică.

Art. 30. Dispoziții privind cesiunea creanțelor fiscale ale contribuabililor. (1) Creanțele principale sau accesoriile privind drepturi de rambursare sau de restituire ale contribuabililor, precum și sumele afectate garantării executării unei obligații fiscale pot fi cesionate numai după stabilirea lor potrivit legii.

(2) Cesiunea produce efecte față de organul fiscal competent numai de la data la care aceasta i-a fost notificată.

(3) Desființarea cesiunii sau constatarea nulității acesteia ulterior stingerii obligației fiscale nu este opozabilă organului fiscal.

Norme metodologice:

30.1. Cesiunea de creanță trebuie să îndeplinească cerințele de validitate din dreptul comun. Plățile efectuate între organul fiscal și contribuabilul cedent până la notificarea cesiunii sunt valabile.

30.2. Din momentul notificării cesiunii, creanța fiscală se transferă către cesionar cu toate drepturile pe care i le conferea cedentului, inclusiv accesoriile acesteia, în condițiile legii. Cesionarul devine creditor pentru valoarea creanței înscrisă în actul de cesiune, indiferent de prețul pe care l-a plătit și chiar dacă cesiunea s-a făcut cu titlu gratuit.

30.3. În cazul în care organul fiscal constată că aceeași creanță fiscală a fost cesionată mai multor cesionari, cesionarul care a notificat primul organul fiscal va deveni creditor al creanței cesionate.

Capitolul II. Domiciliul fiscal

Art. 31. Domiciliul fiscal. (1) În cazul creanțelor fiscale administrate de Ministerul Economiei și Finanțelor prin Agenția Națională de Administrare Fiscală, prin *domiciliu fiscal* se înțelege:

a) pentru persoanele fizice, adresa unde își au domiciliul, potrivit legii, sau adresa unde locuiesc efectiv, în cazul în care aceasta este diferită de domiciliu;

b) pentru persoanele fizice care desfășoară activități economice în mod independent sau exercită profesii libere, sediul activității sau locul unde se desfășoară efectiv activitatea principală;

c) pentru persoanele juridice, sediul social sau locul unde se exercită gestiunea administrativă și conducerea efectivă a afacerilor, în cazul în care acestea nu se realizează la sediul social declarat;

d) pentru asocierile și alte entități fără personalitate juridică, sediul acestora sau locul unde se desfășoară efectiv activitatea principală.

(2) Prin *adresa unde locuiesc efectiv*, în sensul alin. (1) lit. a), se înțelege adresa locuinței pe care o persoană o folosește în mod continuu peste 183 de zile într-un an calendaristic, întreruperile de scurtă durată nefiind luate în considerare. Dacă șederea are un scop exclusiv de vizită, concediu, tratament sau alte scopuri particulare asemănătoare și nu depășește perioada unui an, nu se consideră adresa unde locuiesc efectiv.

(3) În situația în care domiciliul fiscal nu se poate stabili potrivit alin. (1) lit. c) și d), domiciliul fiscal este locul în care se află majoritatea activelor.

(3¹)^[1] Domiciliul fiscal definit potrivit alin. (1) ori (3) se înregistrează la organul fiscal în toate cazurile în care acesta este diferit de domiciliul sau de sediul social prin depunerea unei cereri de modificare a domiciliului fiscal, însoțită de acte doveditoare ale informațiilor cuprinse în aceasta.

(3²) Cererea se depune la organul fiscal în a cărui rază teritorială urmează a se stabili domiciliul fiscal. Cererea se soluționează de organul fiscal, în termen de 15 zile lucrătoare de la data depunerii acesteia, prin emiterea deciziei de modificare a domiciliului fiscal care se comunică contribuabilului potrivit art. 44.

(3³) Organul fiscal emite din oficiu decizia de modificare a domiciliului fiscal ori de câte ori constată că domiciliul fiscal este diferit de domiciliul sau sediul social, iar contribuabilul nu a depus cerere de modificare a domiciliului fiscal.

(3⁴) Data schimbării domiciliului fiscal este data comunicării deciziei de modificare a domiciliului fiscal.

(4) În cazul celorlalte creanțe fiscale ale bugetului general consolidat, prin *domiciliu fiscal* se înțelege domiciliul reglementat potrivit dreptului comun sau sediul social înregistrat potrivit legii.

Norme metodologice:

31.1. Domiciliul fiscal se înregistrează la organul fiscal în toate cazurile în care acesta este diferit de domiciliul sau de sediul social.

31.2. Înregistrarea domiciliului fiscal, pentru persoanele fizice, se face prin depunerea unei cereri de înregistrare a domiciliului fiscal, însoțită, după caz, de următoarele documente:

a) copie de pe actul care face dovada titlului în temeiul căruia, potrivit legii, persoana deține spațiul destinat domiciliului fiscal (calitatea de proprietar, chiriaș, uzufructuar și altele asemenea);

b) copie de pe actul de identitate în care a fost înscrisă, potrivit legii speciale, mențiunea de stabilire a domiciliului și a reședinței la care se solicită înregistrarea domiciliului fiscal.

31.3. În cazul persoanelor juridice, cererea de înregistrare a domiciliului fiscal va fi însoțită de copii de pe actele care fac dovada deținerii legale a spațiului pentru domiciliul fiscal.

31.4. Copiile de pe documente vor fi certificate pe fiecare pagină de organul fiscal competent, pentru conformitate cu originalul.

[1] Alin. (3¹)-(3⁴) de la art. 31 au fost introduse prin art. I pct. 2 din O.G. nr. 2/2012 și se aplică începând cu data de 2 februarie 2012.

31.5. Cererea se depune la organul fiscal în a cărui rază teritorială urmează a se stabili domiciliul fiscal.

31.6. La primirea cererii, aceasta va fi transmisă de îndată de către organul fiscal prevăzut la pct. 31.5 către organul fiscal în a cărui rază teritorială contribuabilul a avut ultimul domiciliu fiscal, în vederea întocmirii formalităților de transfer al dosarului fiscal.

31.7. Dosarul fiscal se transmite în termen de cel mult 30 de zile de la primirea cererii și va fi însoțit de certificatul de atestare fiscală, precum și de fișa de evidență pe plătitor.

31.8. La primirea dosarului fiscal, organul fiscal în a cărui rază teritorială se află noul domiciliu fiscal va emite de îndată decizia de înregistrare a noului domiciliu fiscal, care se va comunica contribuabilului potrivit art. 43 din Codul de procedură fiscală (*devenit art. 44, după republicare – n.r.*).

31.9. Înregistrarea în registrul contribuabililor de la noul organ fiscal, precum și scoaterea din registrul contribuabililor de la vechiul organ fiscal se operează cu data comunicării deciziei prevăzute la pct. 31.8. Până la data la care s-au operat modificările în registrul contribuabililor, competența pentru soluționarea oricărei probleme privind administrarea revine organului fiscal de la vechiul domiciliu fiscal.

Note: A se vedea și:

1. Procedura de modificare din oficiu a domiciliului fiscal al contribuabilului, aprobată prin Ordinul președintelui A.N.A.F. nr. 526/2004 (M. Of. nr. 845 din 15 septembrie 2004);

2. Procedura de atribuire a codului de înregistrare fiscală pentru persoanele fizice care desfășoară activități economice în mod independent sau exercită profesii libere, Procedura de modificare a domiciliului fiscal pentru asocierile și alte entități fără personalitate juridică, precum și modelul formularelor necesare, aprobate prin Ordinul M.F.P. nr. 1346/2006 (M. Of. nr. 744 din 31 august 2006).

Titlul III. Dispoziții procedurale generale

Capitolul I. Competența organului fiscal

Art. 32. Competența generală. (1) Organele fiscale au competență generală privind administrarea creanțelor fiscale, exercitarea controlului și emiterea normelor de aplicare a prevederilor legale în materie fiscală.

(2)^[1] În cazul impozitului pe venit și al contribuțiilor sociale, prin hotărâre a Guvernului se poate stabili altă competență specială de administrare.

(3) Impozitele, taxele și alte sume care se datorează, potrivit legii, în vamă sunt administrate de către organele vamale.

(4)^[2] Asistența și îndrumarea contribuabililor privind aplicarea unitară a prevederilor legislației privind impozitele, taxele, contribuțiile sociale și alte venituri bugetare administrate de Agenția Națională de Administrare Fiscală se realizează de către aceasta și de unitățile sale subordonate, conform procedurii stabilite prin ordin al președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală.

Norme metodologice:

32.1. Ministerul Finanțelor Publice, prin Agenția Națională de Administrare Fiscală, și unitățile sale teritoriale au competență generală în ceea ce privește administrarea, exercitarea controlului și emiterea normelor de aplicare cu privire la creanțele fiscale ce se cuvin bugetului general consolidat, care, potrivit legii, sunt date în competența lor de administrare. În scopul administrării unitare a acestor creanțe, președintele Agenției Naționale de Administrare Fiscală emite instrucțiuni în condițiile legii.

32.2. Unitățile administrativ-teritoriale au competență generală în ceea ce privește administrarea creanțelor fiscale care, potrivit legii, sunt date în competența lor de administrare.

Art. 33.^[3] Competența teritorială. (1) Pentru administrarea impozitelor, taxelor, contribuțiilor și a altor sume datorate bugetului general consolidat, competența revine aceluși organ fiscal, județean, local sau al municipiului București stabilit prin ordin al președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală, în a cărui rază teritorială se află domiciliul fiscal al contribuabilului sau al plătitorului de venit, în cazul impozitelor și contribuțiilor realizate prin stopaj la sursă, în condițiile legii.

(2) În cazul contribuabililor nerezidenți care desfășoară activități pe teritoriul României prin unul sau mai multe sedii permanente, competența revine

^[1] Alin. (2) al art. 32 este reprodus astfel cum a fost modificat prin art. unic pct. 1 din Legea nr. 126/2011.

^[2] Alin. (4) al art. 32 a fost introdus prin art. I pct. 2 din O.U.G. nr. 19/2008.

^[3] Alin. (1) și (3) ale art. 33 sunt reproduse astfel cum au fost modificate prin art. I pct. 4 din O.G. nr. 47/2007.

ne organului fiscal pe a cărui rază teritorială se află situat fiecare sediu permanent. În cazul în care activitatea unui sediu permanent se desfășoară pe raza teritorială a mai multor organe fiscale, competența revine aceluia organ fiscal în a cărui rază teritorială începe activitatea aceluia sediu permanent.

(3) Pentru administrarea de către organele fiscale din subordinea Agenției Naționale de Administrare Fiscală a creanțelor fiscale datorate de marii contribuabili, inclusiv de sediile secundare ale acestora, competența poate fi stabilită în sarcina altor organe fiscale decât cele prevăzute la alin. (1), prin ordin al președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală.

Notă: A se vedea și:

– Ordinul M.F.P. nr. 2759/2010 pentru abrogarea unor ordine ale ministrului finanțelor publice în domeniul administrării contribuabililor mari și mijlocii (M. Of. nr. 820 din 8 decembrie 2010);

– Ordinul președintelui A.N.A.F. nr. 2730/2010 privind organizarea activității de administrare a marilor contribuabili (M. Of. nr. 820 din 8 decembrie 2010), astfel cum a fost modificat prin Ordinul președintelui A.N.A.F. nr. 2147/2011, prin Ordinul președintelui A.N.A.F. nr. 3565/2011 (M. Of. nr. 889 din 15 decembrie 2011), prin Ordinul nr. 847/2012 (M. Of. nr. 424 din 26 iunie 2012) și prin Ordinul nr. 1823/2012 (M. Of. 809 din 3 decembrie 2012);

– Ordinul președintelui A.N.A.F. nr. 2731/2010 privind organizarea activității de administrare a contribuabililor mijlocii la administrațiile finanțelor publice pentru contribuabilii mijlocii din cadrul direcțiilor generale ale finanțelor publice județene și a municipiului București (M. Of. nr. 820 din 8 decembrie 2010), astfel cum a fost modificat prin Ordinul președintelui A.N.A.F. nr. 2146 din 30 mai 2011 (M. Of. nr. 386 din data de 2 iunie 2011), prin Ordinul președintelui A.N.A.F. nr. 3577/2011 (M. Of. nr. 891 din 15 decembrie 2011), prin Ordinul nr. 846/2012 (M. Of. nr. 424 din 26 iunie 2012) și prin Ordinul nr. 1822/2012 (M. Of. 809 din 3 decembrie 2012);

– Ordinul președintelui A.N.A.F. nr. 2224/2011 pentru aprobarea competenței teritoriale de administrare (M. Of. nr. 450 din 28 iunie 2011), astfel cum a fost modificat prin Ordinul nr. 65/2012 (M. Of. nr. 71 din 30 ianuarie 2012) și prin Ordinul nr. 191/2012 (M. Of. 133 din 24 februarie 2012).

Art. 34.^[1] Competența în cazul sediilor secundare. (1) În cazul sediilor secundare înregistrate fiscal, potrivit legii, competența teritorială pentru administrarea impozitului pe venitul din salarii datorat de acestea revine organului fiscal competent pentru administrarea obligațiilor datorate de contribuabilul care le-a înființat.

(2) Competența pentru înregistrarea fiscală a sediilor secundare ca plătitore de salarii și venituri asimilate salariilor, potrivit legii, revine organului fiscal în a cărui rază teritorială se află situate acestea.

Norme metodologice:

34.1. În cazul în care prin lege se stabilesc în sarcina contribuabililor obligații de plată la sedii secundare, inclusiv pentru obligațiile conexe acestora, cum ar fi obligații de declarare, obligații de depunere de documente, cereri, fișe fiscale,

[1] Art. 34 este reprodus astfel cum a fost modificat prin art. unic pct. 1 din Legea nr. 126/2011.

precum și orice alte obligații prevăzute de lege, competența teritorială pentru administrarea acestor obligații aparține organului fiscal în a cărui rază teritorială se află sediul secundar.

34.2. Pentru impozitul pe venitul din salarii, datorat de sediul secundar, înregistrat ca plătitor al obligației fiscale la alt organ fiscal teritorial decât al contribuabilului persoană juridică, plătitor este sediul secundar. Plata se face în acest caz la unitatea teritorială a Trezoreriei Statului în a cărei rază se află sediul secundar, documentele de plată cuprinzând obligatoriu și următoarele informații:

- a) codul de identificare fiscală și denumirea persoanei juridice;
- b) codul de identificare fiscală al sediului secundar.

Art. 35.^[1] Competența teritorială a compartimentelor de specialitate ale autorităților administrației publice locale. Compartimentele de specialitate ale autorităților administrației publice locale sunt competente pentru administrarea impozitelor, taxelor și altor sume datorate bugetelor locale ale unităților administrativ-teritoriale sau, după caz, ale subdiviziunilor administrativ-teritoriale ale municipiilor.

Art. 36. Competența specială. (1) În situația în care contribuabilul nu are domiciliu fiscal, competența teritorială revine organului fiscal în raza căruia se face constatarea actului sau faptului supus dispozițiilor legale fiscale.

(2) Dispozițiile alin. (1) se aplică și pentru luarea de urgență a măsurilor legale ce se impun în cazurile de dispariție a elementelor de identificare a bazei de impunere reale, precum și în caz de executare silită.

(3) Pentru administrarea de către organele fiscale din subordinea Agenției Naționale de Administrare Fiscală a creanțelor datorate de contribuabilii nerezidenți, care nu au pe teritoriul României un sediu permanent, competența revine organului fiscal stabilit prin ordin al ministrului economiei și finanțelor, la propunerea președintelui Agenției Naționale de Administrare Fiscală.

Norme metodologice:

36.1. Persoanele care nu au domiciliul fiscal pe teritoriul României își îndeplinesc obligațiile fiscale la organul fiscal în a cărui rază teritorială se obțin veniturile, alte beneficii sau valori patrimoniale care, potrivit legii, constituie baza de impunere. În cazul contribuabililor nerezidenți care desfășoară activități pe teritoriul României printr-un sediu permanent, competența revine organului fiscal în a cărui rază teritorială se realizează, în întregime sau cu preponderență, cifra de afaceri.

36.2. În cazul în care există pericol de dispariție a elementelor de identificare a bazei de impunere reale, precum și în caz de executare silită, pentru luarea de urgență a măsurilor legale ce se impun, competent este organul fiscal în a cărui rază teritorială se face constatarea actului sau faptului supus dispozițiilor legale fiscale ori în raza căruia se află bunurile supuse executării silite. În acest caz organul fiscal care a luat măsura legală are obligația de a face demersurile

[1] Art. 35 este reprodus astfel cum a fost modificat prin art. I pct. 6 din O.G. nr. 29/2011.

necesare pentru identificarea domiciliului fiscal al contribuabilului și de a transmite actul prin care s-au dispus măsurile legale organului fiscal de la domiciliul fiscal al contribuabilului.

Notă: A se vedea și Ordinul M.F.P. nr. 2157/2006 privind organizarea activității de administrare a contribuabililor nerezidenți care nu au pe teritoriul României un sediu permanent (M. Of. nr. 1053 din 29 decembrie 2006), astfel cum a fost rectificat în Monitorul Oficial nr. 109/2007 și modificat prin Ordinul M.F.P. nr. 2603/2010 (M. Of. nr. 749 din 10 noiembrie 2010) și prin Ordinul M.F.P. nr. 1449/2012 (M. Of. nr. 763 din 13 noiembrie 2012).

Art. 37. Conflictul de competență. (1) Există conflict de competență când două sau mai multe organe fiscale se declară deopotrivă competente sau necompetente. În acest caz organul fiscal care s-a investit primul sau care s-a declarat ultimul necompetent va continua procedura în derulare și va solicita organului ierarhic superior comun să hotărască asupra conflictului.

(2) În situația în care organele fiscale între care apare conflictul de competență nu sunt subordonate unui organ ierarhic comun, conflictul de competență ivit se soluționează de către Comisia fiscală centrală din cadrul Ministerului Economiei și Finanțelor.

(3) În cazul bugetelor locale, Comisia fiscală centrală se completează cu câte un reprezentant al Asociației Comunelor din România, Asociației Orașelor din România, Asociației Municipiilor din România, Uniunii Naționale a Consiliilor Județene din România, precum și al Ministerului Internelor și Reformei Administrative.

(4)^[1] Organul competent să soluționeze conflictul de competență va hotărî de îndată asupra conflictului, iar soluția adoptată va fi comunicată organelor fiscale aflate în conflict, pentru a fi dusă la îndeplinire, cu informarea, după caz, a persoanelor interesate.

Norme metodologice:

37.1. Conflictul ivit între două administrații ale finanțelor publice din raza teritorială a aceluiași județ se soluționează de către direcția generală a finanțelor publice căreia acestea îi sunt subordonate.

37.2. Conflictul ivit între două administrații ale finanțelor publice din județe diferite sau dintre o administrație a finanțelor publice și o direcție a finanțelor publice ori dintre două direcții ale finanțelor publice se soluționează de către Agenția Națională de Administrare Fiscală.

37.3. Conflictul ivit între organe fiscale care nu sunt subordonate unui organ ierarhic comun se soluționează de către Comisia fiscală centrală din cadrul Ministerului Finanțelor Publice.

37.4. Conflictul ivit între două organe vamale se soluționează de către Autoritatea Națională a Vămilelor.

37.5. Organul competent să soluționeze conflictul de competență va hotărî de îndată asupra conflictului și va comunica decizia organelor fiscale aflate în conflict.

[1] Alin. (4) al art. 37 a fost introdus prin art. 1 pct. 7 din O.G. nr. 29/2011.

Art. 38. Acord asupra competenței. Cu acordul organului fiscal care, conform prevederilor prezentului cod, deține competența teritorială, precum și al contribuabilului în cauză, un alt organ fiscal poate prelua activitatea de administrare a acestuia.

Art. 38¹.^[1] Schimbarea competenței. (1) În cazul în care se schimbă domiciliul fiscal, potrivit legii, competența teritorială trece la noul organ fiscal de la data schimbării domiciliului fiscal.

(2) Prevederile alin. (1) se aplică în mod corespunzător și contribuabililor mari și mijlocii, definiți potrivit legii, în cazul în care se modifică această calitate.

(3) În situația în care se află în curs de derulare o procedură fiscală, cu excepția procedurii de executare silită, organul fiscal care a început procedura este competent să o finalizeze.

Art. 39. Conflictul de interese. Funcționarul public din cadrul organului fiscal implicat într-o procedură de administrare se află în conflict de interese, dacă:

a) în cadrul procedurii respective acesta este contribuabil, este soț/soție al/a contribuabilului, este rudă până la gradul al 3-lea inclusiv a contribuabilului, este reprezentant sau împuternicit al contribuabilului;

b) în cadrul procedurii respective poate dobândi un avantaj ori poate suporta un dezavantaj direct;

c) există un conflict între el, soțul/soția, rudele sale până la gradul al III-lea inclusiv și una dintre părți sau soțul/soția, rudele părții până la gradul al 3-lea inclusiv;

d) în alte cazuri prevăzute de lege.

Art. 40. Abținerea și recuzarea. (1) Funcționarul public care știe că se află în una dintre situațiile prevăzute la art. 39 este obligat să înștiințeze conducătorul organului fiscal și să se abțină de la îndeplinirea procedurii.

(2) În cazul în care conflictul de interese se referă la conducătorul organului fiscal, acesta este obligat să înștiințeze organul ierarhic superior.

(3) Abținerea se propune de funcționarul public și se decide de îndată de conducătorul organului fiscal sau de organul ierarhic superior.

(4) Contribuabilul implicat în procedura în derulare poate solicita recuzarea funcționarului public aflat în conflict de interese.

(5) Recuzarea funcționarului public se decide de îndată de către conducătorul organului fiscal sau de organul fiscal ierarhic superior. Decizia prin care se respinge cererea de recuzare poate fi atacată la instanța judecătorească competentă. Cererea de recuzare nu suspendă procedura de administrare în derulare.

[1] Art. 38¹ a fost introdus prin art. I pct. 8 din O.G. nr. 29/2011.

Capitolul II. Actele emise de organele fiscale

Art. 41. Noțiunea de act administrativ fiscal. În înțelesul prezentului cod, *actul administrativ fiscal* este actul emis de organul fiscal competent în aplicarea legislației privind stabilirea, modificarea sau stingerea drepturilor și obligațiilor fiscale.

Decizii ale Comisiei fiscale centrale. Potrivit Deciziei nr. 7/2004 privind aplicarea unitară a unor prevederi referitoare la Codul de procedură fiscală, aprobată prin Ordinul M.F.P. nr. 1716/2004 (M. Of. nr. 1112 din 27 noiembrie 2004), referitor la art. 41 și art. 174 C. proc. fisc., republicat, art. 61 alin. (7) și art. 158 alin. (2) din Legea nr. 141/1997 privind Codul vamal al României, cu modificările și completările ulterioare, art. 10 din Hotărârea Guvernului nr. 788/2001 privind aprobarea Procedurii de control al valorii în vamă a mărfurilor importate:

„Decizia privind determinarea definitivă a valorii în vamă a mărfurilor importate, care stă la baza emiterii actului constatator, potrivit reglementărilor vamale în vigoare, nu este act administrativ fiscal, întrucât acesta nu este de natură a naște, modifica sau stinge drepturi sau obligații fiscale.

Actul administrativ fiscal care are ca efect nașterea, modificarea sau stingerea drepturilor sau obligațiilor fiscale și care poate fi contestat de către contribuabil este actul constatator întocmit de biroul vamal de control și vămuire.”

Art. 42. Soluția fiscală individuală anticipată și acordul de preț în avans. (1)^[1] Soluția fiscală individuală anticipată este actul administrativ emis de Agenția Națională de Administrare Fiscală în vederea soluționării unei cereri a contribuabilului referitoare la reglementarea unor situații fiscale de fapt viitoare. Situația fiscală de fapt viitoare se apreciază în funcție de data depunerii cererii.

(2)^[2] Acordul de preț în avans este actul administrativ emis de Agenția Națională de Administrare Fiscală în vederea soluționării unei cereri a contribuabilului, referitoare la stabilirea condițiilor și modalităților în care urmează să fie determinate, pe parcursul unei perioade fixe, prețurile de transfer, în cazul tranzacțiilor efectuate între persoane afiliate, astfel cum sunt definite în Codul fiscal. Tranzacțiile viitoare care fac obiectul acordului de preț în avans se apreciază în funcție de data depunerii cererii.

(3) Soluția fiscală individuală anticipată sau acordul de preț în avans se comunică numai contribuabilului căruia îi sunt destinate.

(4) Soluția fiscală individuală anticipată și acordul de preț în avans sunt opozabile și obligatorii față de organele fiscale, numai dacă termenii și condițiile acestora au fost respectate de contribuabil.

(5) Prin cerere contribuabilul propune conținutul soluției fiscale individuale anticipate sau al acordului de preț în avans, după caz.

[1] Alin. (1) al art. 42 este reprodus astfel cum a fost modificat prin art. I pct. 9 din O.G. nr. 29/2011.

[2] Alin. (2) al art. 42 este reprodus astfel cum a fost modificat prin art. I pct. 3 din O.G. nr. 2/2012 și se aplică începând cu data de 2 februarie 2012.